

Det forekommer mig, at det, det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) som Ordfører for sit Parti udtalte i Gaar i al Korthed, er det mest korrekte og virksomme Forsvar overfor den Agitation, der er dreven. Jeg har ogsaa ligesom alle andre ærede Medlemmer nogen Del i disse Spørgsmaals Behandling her paa Rigsdagen i de senere Aar, og naar jeg nu har været Vidne til, hvorledes Angrebene mod Skattelovene i Sommer fra alle deres Side, som have angrebet dem, have været rettede mod de Bestemmelser, hvorved der sættes Grænser for Skattens Paaligning, Grænser for Tillæg og Fradrag o. s. v., og saa genkalder i min Erindring, hvorledes vi have været stillede ved disse Spørgsmaals Behandling, maa jeg tillade mig at udtale, at her har hverken den ene eller den anden Part, som har deltaget i disse Spørgsmaals Behandling, partimæssig set noget at lade hinanden høre. Det Forslag om Skattelovene, som blev endelig vedtaget, var absolut i alle Henseender det bedste, det, der stillede Ligningsmyndighederne friest, hvad Begrænsningen angik i Retning af Tillæg og Fradrag ved Skattens Paaligning. Ingen af Parterne, hverken Højre eller Venstre eller Socialdemokraterne har under Sagens Behandling frembragt Forslag, der være gunstigere i denne Henseende end de vedtagne Skattelove. Jeg har meget vel set, hvorledes under Forhandlingerne den ene eller den anden Part har haft Opmærksomheden rettet paa en anden Affattelse af Skattelovene — det gælder baade det ene og det andet Parti —, men paa den Side af Sagen har ingen haft sin Opmærksomhed henledt paa en saadan Maade, at der kunde komme et gunstigere Resultat til Stede end det, der blev det endelige ved Lovenes Vedtagelse. Derfor betragter jeg hele den Agitation, der har været rejst i Anledning af Skattelovens Gennemførelse for at være i saa Henseende ret uhjemlet.

Jeg vil saa dertil føje, at det kunde ikke godt være anderledes. Hvorfor have vi ikke — det gælder hvert enkelt Medlem, og det gælder Regeringen — kunnet se anderledes paa Sagen, end vi have gjort under dette Spørgsmaals Behandling? Ganske simpelt af den Grund, at vi have manglet Materiale til at kunne se anderledes derpaa. Vor ældre Skattelovgivning var jo af den Natur, at der ikke kunde frembringes et saadant statistisk Materiale, at der ved Behandlingen deraf kunde skabes Sikkerhed for, hvorledes man kunde gaa frem paa en anden og bedre Maade, end

man har gjort. Det er den Fordel, der er ved de ny Love, at i Fremtiden kan man komme til nøje Indseende om, hvorledes man bedst bør sætte Grænserne baade til den ene og den anden Side. Her er jeg ikke i Tvivl om, at det vil man ogsaa komme til. Hvor vidt den ærede Regering finder Anledning til i denne Samling at forelægge Forslag til Revision af Lovene, kan jeg ikke udtale noget om, thi det ved jeg ikke noget om, og jeg ved ikke en Gang, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke. Det er muligt, at den Erfaring, man allerede har vundet, kan sætte de højere Myndigheder, altsaa Ministeriet o. s. v. nedefter, i Stand til at træffe saadanne Foranstaltninger, at de lokale Ligningsmyndigheder kunne faa en saadan Vejledning, at de kunne komme til andre og bedre Resultater end dem, de ere komne til ved den Paaligning, der allerede er foretagen.

Blandt andre større almindelige Spørgsmaal, der ere omtalte, er ogsaa Forsvars-sagen. Her skal jeg kun sige, at jeg vedblivende hylder den Formening, som jeg har holdt mig efterrettelig, saa længe Spørgsmaalet i de senere Aar har været fremme, ganske særlig efter denne Regerings Tiltrædelse og efter Forsvarskommissionens Nedsættelse, nemlig det gamle simple: Tavshed, medens Retten sidder. Jeg kan ikke indse Fordelene ved at drøfte dette Spørgsmaal, saa længe der sidder en saa stor Kreds af Mænd, der ere kaldede til at behandle det Spørgsmaal og til at skulle danne sig en saadan Mening derom, at det Resultat, hvortil de komme, kan blive vejledende ved dette vigtige Spørgsmaals Afgørelse. Yderligere skal jeg ikke udtale mig herom.

Der staar kun tilbage for mig at omtale nogle enkelte Spørgsmaal, som jeg vil rette til enkelte af de Herrer Medlemmer af Ministeriet. Jeg vil da først vende mig til den meget ærede Landbrugsminister. Min Opmærksomhed har i flere Aar været rettet paa Egetræerne i Charlottenlund Skov, og da jeg nu i Sommer har set Spørgsmaalet om disse Træer fremdraget offentlig, vil jeg henstille til den ærede Landbrugsministers Overvejelse, om ikke de Anklager, der have været førte imod Bøgetræerne, ere berettigede. Der staar i Charlottenlund Skov et betydeligt Antal af smukke gamle Ege, som efterhaanden ødelægges af Bøgene, der vokse for tæt op ad Egene og kvæle dem. Gren for Gren gaar ud, og til sidst gaa selve Træerne ud, i hvert Fald svækkes deres Vækst i